

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.788 van 15 september 2003
in de zaak A. 113.454/XIV-7489.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. VANDENBOER,
 kantoor houdende te 3500 HASSELT,
 Lombaardstraat 22, bus 1

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 27 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. VANDENBOER verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX verklaart Georgisch staatsburger te zijn van Armeense origine. Hij is op 22 mei 2000 in België binnengekomen, waar hij zich op 23 mei 2000 vluchteling heeft verklaard.

1.2. Op 16 februari 2001 wordt aan verzoeker een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt :

“Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaring op het Commissariaat-generaal hebt u Georgië verlaten omwille van etnische redenen. U verklaart Georgisch staatsburger en van Armeense origine te zijn. In 1992 opende u in uw dorp Gospia (Georgië) een winkel. Omwille van uw voormalige hulp aan Ossetiërs, omwille van uw Armeense origine en omwille van afgunst, werd u door de burgemeester en zijn trawanten afgeperst. Regelmatig kwam het tot een handgemeen en namen de trawanten goederen mee uit de winkel. U hebt een vijftal keer klacht ingediend bij procureur Rastakjan, maar steeds zonder resultaat. Tijdens de parlementsverkiezingen van 1999 steunde u de zakenman Artur Mikojan. Tijdens de stemmingen signaleerde u aan Artur bepaalde misbruiken en intimidaties vanwege de lokale politie. Het kwam tot een ruzie en een handgemeen met de burgemeester. Uiteindelijk werd Artur niet verkozen, maar wel de kandidaat die door de burgemeester werd gesteund, met name de broer van procureur Rastakjan. Na de verkiezingen werd de druk vanwege de burgemeester op u harder. U hebt nog een klacht ingediend bij de procureur in Tbilisi en een vertegenwoordiger van de Armeense gemeenschap, maar steeds zonder resultaat. Op 18 april 2000 kwamen aanhangers van de burgermeester en de procureur in de winkel en begonnen u en uw verkoper te slaan. U vluchtte weg waarna er nog een geschoten werd. U slaagde er in om naar een kennis, A., te vluchten. A. heeft dan vervolgens uw gezin gehaald. Dezelfde dag nog bent u uit Georgië gevlucht. Op 23 mei 2000 heeft u asiel aangevraagd bij de Belgische

autoriteiten. U bent in het bezit van uw rijbewijs. Uw gezin heeft een jaar ondergedoken geleefd bij A.. In augustus 2001 zijn ook zij naar België gevlucht om er asiel aan te vragen XXX en u te vervoegen.

In uw opeenvolgende verklaringen zijn een aantal tegenstrijdigheden aan te halen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnen. Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na de overval op 8 april 2000 naar uw echtgenote ging, haar alles vertelde wat er gebeurd was en vervolgens naar uw vriend A. ging (zie Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42). Uit uw verklaring voor het Commissariaat-generaal blijkt echter dat u na de overval een auto hebt tegengehouden en rechtstreeks naar A. bent gereden. Uw echtgenote zou van de bureaus vernomen hebben dat er op u geschoten werd (zie Commissariaat-generaal, p.5,6). Ook uw echtgenote spreekt uw eerste verklaring expliciet tegen door zowel in haar schriftelijke verklaring als haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken te ontkennen dat u nog bij haar naar huis bent gegaan (zie Dienst Vreemdelingenzaken echtgenote, punt 42; schriftelijke verklaring echtgenote).

In uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u vervolgens dat A., nadat hij uw gezin was gaan halen, u wist te vertellen dat de politie bij u thuis was geweest voor een verklaring (zie Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42). Gevraagd naar welk nieuws A. nog had toen hij uw gezin was gaan halen, haalt u dit belangrijk feit niet aan en verklaart u enkel dat u A. had gevraagd niet naar de winkel te gaan (zie Commissariaat-generaal, p. 6)

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen eerder lokaal van aard zijn. Zo hebt u enkel last met de burgemeester, enkele van zijn handlangers en met de lokale procureur. Op basis van bronnen moet gesteld worden dat, in geval van lokale problemen, u als etnisch Armeen zonder vrees voor vervolging binnenlandse vestigingsalternatieven heeft in Georgië. Deze bronnen stellen dat er geen sprake is van een algemene, ernstige en systematische vervolging van de doelgroep van etnische Armenen in Georgië (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Situatie in Georgië, mei 2000; Rapport final de la mission d'évaluation de la délégation belge en Géorgie, oktober 1999). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaring dat u geen bescherming, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie zou kunnen genieten. Bijgevolg kan er in uw hoofd geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld. Uw document wijzigt voorgaande conclusie niet. Uw rijbewijs betreft enkel persoonsgegevens en deze staan niet ter discussie.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“3.1. EERSTE MIDDEL: schending van artikel 1 A 2 van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de Wet van 15.12.1982(0) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd ‘de Vreemdelingenwet’).

Verzoeker meent dat uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 1A2 van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker wel degelijk aan de vier voorwaarden van deze artikelen voldoet:

1. Zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich uiteraard buiten haar land van herkomst, Georgië.

Hij is op 18 april 2000 zijn land ontvlucht en heeft op 23 mei 2000 een asielaanvraag ingediend.

2. Gegronde vrees voor vervolging

De vraag is of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder gevaar. De Belgische overheid meent dat dit kan gezien de beslissing tot weigering van het verblijf, tevens de beslissing tot terugkeer inhoudt.

Nochtans is het duidelijk dat dit niet kan.

Vanaf het moment dat niet de heer Mikojan, doch een kandidaat die door de burgemeester gesteund werd, de verkiezingen won, was de toestand, die reeds zeer erg was, onhoudbaar geworden.

Voor verzoeker was het vluchten of gedood worden.

Bij de plaatselijke autoriteiten kreeg verzoeker geen enkel gehoor.

Nu de Georgische autoriteiten hem niet met rust zullen laten en hij geen normaal leven meer kan leiden, gezien hij constant verdoken zou moeten leven, kon verzoeker niet anders dan zijn land ontvluchten.

3. Omwille van religie, ras, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of een politieke overtuiging

Verzoeker kan niet terug naar zijn land van herkomst gezien de problemen die hij daar heeft en die hun oorsprong vinden in zijn origine.

Er zijn altijd etnische problemen geweest in Georgië. De Armeense bevolking aldaar wordt op vele vlakken gediscrimineerd.

Op het moment dat verzoeker buiten zijn dorp werkte, had hij hier weinig last van. Op het moment echter dat hij een winkeltje opende, begonnen de problemen.

De plaatselijke autoriteiten gunden hem dit blijkbaar niet, gezien hij van Armeense origine was en hij dit om die reden niet mocht. Oorspronkelijk lieten ze hem dit weten via afpersing doch later werd hij effectief met zijn leven bedreigd.

Om in leven te kunnen blijven had verzoeker geen andere mogelijkheid dan zijn land te ontvluchten.

Indien hij nu zou teruggeleid worden, is de kans dat hij blijft leven zo goed als nihil geworden.

4. De bescherming van zijn land van herkomst niet kunnen of willen inroepen

Verzoeker kan de hulp van zijn land uiteraard niet inroepen vermits nu precies de autoriteiten van dat land naar hem op zoek zijn.

Verzoeker heeft de gegronde vrees dat hij onmiddellijk zal opgepakt worden indien hij terug naar zijn land van herkomst zou gaan.

Verzoeker heeft nog een ex-Sovjetunie-paspoort. Hiermee kan hij de grens niet over.

Verzoeker heeft nog geen Georgisch paspoort, gezien deze omschakeling in een overgangperiode zit, en verzoeker dit nog niet geregeld had.

Daarenboven kan verzoeker niet naar een buurland gaan. Om bijvoorbeeld naar Armenië te verhuizen moet verzoeker eerst uitgeschreven worden in Georgië. Hiervoor dient hij een aanvraag in te dienen om weg te gaan, hetgeen hem uiteraard niet zal verleend worden, gezien men hem daar zoekt.

Om deze reden kon hij niet anders dan zijn land illegaal te ontvluchten.”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“2.1. In hun eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder antwoordt dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft. Meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure m.b.t. het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag, werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. De Raad van State heeft in verband hiermee vastgesteld dat een rechtstreekse schending van artikel 1 van de Conventie van Genève niet nuttig kan worden ingeroepen wanneer niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 werd ingeroepen en vastgesteld door de Raad (R.v.St., nr. 80.749 van 08 juni 1999). Op grond van de gegevens vervat in de bestreden beslissing kon verweerder terecht besluiten tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvragen. Het eerste middel is niet ernstig.”;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“1. Schending van artikel 1 A 2 van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verwerende partijen is dit eerste middel niet ernstig.

Verzoekers wensen een volwaardige verblijfsstatus te bekomen en wensen zich door arbeid te integreren in de Belgische samenleving hetgeen met een onontvankelijke asielaanvraag en een precaire verblijfssituatie uiteraard onmogelijk is.

Aangezien de Belgische overheid ingevolge artikel 48 van de Vreemdelingenwet het statuut van vluchteling kan toekennen aan een vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten, zoals daar is het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aangezien verzoekers zich in de voorwaarden bevinden om dit statuut te verkrijgen en dat de overheid door een beslissing in toepassing van artikel 57 houdende bevestiging van de weigering van de erkenning als vluchteling, niet alleen de interne reglementen maar ook de internationale overeenkomsten die de Belgische Staat binden, heeft geschonden.

Verweerders hebben niet rechtmatig kunnen beslissen de weigering van verblijf te bevestigen.

Voor de concrete invulling van het eerste middel verwijzen verzoekers naar hun respectievelijke verzoekschriften.”;

2.1.4.1. Overwegende dat verzoeker de schending inroept van artikel 1, (A), 2, van de Conventie van Genève in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker beweert dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de voornoemde artikelen om te worden erkend als vluchteling;

2.1.4.2. Overwegende dat, wat België betreft, artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden een asielzoeker het verblijf kan worden geweigerd en deze kan worden teruggeleid of uitgezet naar zijn land van herkomst; dat een schending van artikel 1, (A), 2, van de Geneefse Conventie slechts dienstig kan worden aangevoerd mits tegelijkertijd de schending wordt ingeroepen van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoeker heeft nagelaten; dat, wat de ingeroepen schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet betreft, erop moet gewezen worden dat verzoekers asielaanvraag is behandeld en afgewezen overeenkomstig artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat een schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet derhalve niet dienstig kan worden ingeroepen; dat tot slot dient opgemerkt te worden dat verzoeker ook artikel 49 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren; dat het bepaalde in dit artikel vreemdelingen betreft die reeds erkend werden als vluchteling; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“3.2 TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 3 E.V.R.M.

Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan teruggeleid worden.

Verzoeker meent dat de beschrijving van de feiten voldoende aanwijzingen bevatten dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 E.V.R.M.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.
Dat dit middel dan ook gegrond is.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“2.2. In hun tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 3 EVRM.
Verweerder wijst er op dat het asielrelaas van verzoekers bedrieglijk werd bevonden en er derhalve geen aanwijzing is van het feit dat verzoekers het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.
Het tweede middel is niet ernstig.”;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“2. Schending van artikel 3 E.V.R.M.
Verweerders antwoorden hierop dat gezien de asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden, er geen aanwijzing is van het feit dat verzoekers het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.
Verweerders laten derhalve na in concreto aan te tonen dat er geen reëel risico bestaat dat verzoekers slachtoffer zullen worden van onmenselijke handelingen bij hun terugkeer.
Er zijn wel degelijk ernstige motieven aanwezig om te geloven dat verzoekers bij hun terugleiding een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van handelingen die verboden worden door artikel 3 E.V.R.M.
Hiervoor verwijzen verzoekers naar de uiteenzetting van de feiten en naar het vierde middel.”;

2.2.4. Overwegende dat verzoeker de schending inroept van artikel 3 van het E.V.R.M.; dat hij van oordeel is dat hij het slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen wanneer hij zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat verzoeker niet kan toegelaten worden tot de gegrondheidsfase van de asielprocedure daar “ (de) asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is.”; dat uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de onwettigheid van de motieven waarop de bestreden beslissing steunt, aan te tonen; dat verzoeker dienvolgens niet kan beschouwd worden als een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève; dat hij verder in gebreke blijft om buiten de elementen die hij reeds in zijn asielrelaas heeft opgeworpen, andere elementen aan te brengen die zouden kunnen overtuigen van een gegronde vrees voor risico op schending van artikel 3 van het E.V.R.M. bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst; dat derhalve geen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. kan weerhouden worden; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“3.3. DERDE MIDDEL: schending van artikel 5 E.V.R.M.

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn en bedreigd zal worden.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake gezien de overheid hem niet kan of wil helpen, integendeel.

Nochtans houdt artikel 5 E.V.R.M. een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid.

Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”;

2.3.2. Overwegende dat verzoeker zich beperkt tot het formuleren van algemene beweringen zonder concrete gegevens aan te brengen die een schending van artikel 5 van het E.V.R.M. aannemelijk maken; dat het derde middel, indien het al ontvankelijk is, niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert :

“3.4. VIERDE MIDDEL: schending van artikel 6 en artikel 13 E.V.R.M.

Dat het recht op een eerlijk proces geschonden werd. Dat hem het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden werd.

Tijdens het interview voor verweerder heeft verzoeker geantwoord op de vragen die hem gesteld werden. Alle vragen werden door hem eerlijk en volledig beantwoord.

Volgens verweerder zijn er tegenstrijdigheden in het verhaal van verzoek1111111er die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen.

* Verzoeker ontkent formeel dat hij ooit zou gezegd hebben dat hij na de overval in april 2000 naar zijn echtgenote gegaan is en vervolgens naar zijn vriend A..

Verzoeker is van mening dat de tolk bij het eerste interview niet alles correct vertaalde. Armeens in een soort Russisch dialect met vele eigenheden. Bij het interview voor verweerder was de tolk een Turkse Armeniër die wel alles correct vertaalde.

Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat hij steeds gezegd heeft dat hij na de overval direct naar zijn vriend A. gegaan is. Hij is weliswaar in deze tocht langs zijn woning moeten lopen, doch is geenszins naar binnen gegaan. Waarschijnlijk heeft de tolk zich hierin vergist.

* Verzoeker ontkent ook formeel als zou hij ooit gezegd hebben dat A., nadat hij de rest van het gezin van verzoeker was gaan halen, zou gezegd hebben dat de politie bij hem thuis was geweest.

De reden dat hij dit bij zijn interview voor verweerder niet zou gezegd hebben (en wel voor de DVZ) is dat dit gewoonweg niet waar is.

Verzoeker is zeker dat dit waarschijnlijk ook te wijten moet zijn aan een verkeerde vertaling.

* Volgens verweerder zouden de problemen van verzoeker ook eerder lokaal van aard zijn. Verzoeker heeft problemen met zijn burgemeester, zijn handlangers en met de procureur.

Het is niet zomaar als gewoon Armeen dat hij problemen heeft in Georgië. Hij wordt wel degelijk geïsoleerd. Dit blijkt ook uit het feit dat zijn echtgenote na een jaar ondergedoken te leven ook is moeten vluchten. Zij woonde een dertigtal km verder dan de echtelijke woonst, samen met haar drie kinderen bij A..

Toen bleek dat men haar op het spoor was, diende ook zij te vluchten.

Naar een andere staat verhuizen is eveneens onmogelijk. Verzoeker heeft nog een ex-Sovjetunie-paspoort. Hiermee kan hij de grens niet over.

Verzoeker heeft nog geen Georgisch paspoort, gezien deze omschakeling in een overgangperiode zit, en verzoeker dit nog niet geregeld had.

Daarenboven kan verzoeker niet naar een buurland gaan. Om bijvoorbeeld naar Armenië te verhuizen moet verzoeker eerst uitgeschreven worden in Georgië. Hiervoor dient hij een aanvraag in te dienen om weg te gaan, hetgeen hem uiteraard niet zal verleend worden, gezien men hem daar zoekt. Pas dan zou hij ingeschreven kunnen worden in Armenië.

Gezien de antwoorden van verzoeker niet op een correcte manier vertaald werden door de DVZ is hem het recht op een eerlijk proces ontnomen.
Verweerder heeft niet de bevoegdheid om te beslissen over de toepassing van een bepaald verdrag. Zodoende is er ook een schending van artikel 13 van het E.V.R.M. Dat dit middel dan ook gegrond is.”;

2.4.2. Overwegende dat verzoeker vooreerst de schending van artikel 6 van het E.V.R.M. aanvoert; dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het E.V.R.M.; dat verzoeker voorst een schending van artikel 13 van het E.V.R.M. inroept; dat artikel 13 van het E.V.R.M. stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie; dat deze bepaling geen onafhankelijk bestaan heeft, maar slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen; dat verzoeker er echter niet in slaagt te overtuigen dat, en op welke wijze de bestreden beslissing één van zijn door het Verdrag gewaarborgde rechten schendt; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.5. Overwegende dat geen van de middelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijftien september tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.